

Mangel, at nedslaae en Række Bevillinger, der føre til det Maal at staafe Arbeiderne Brød?

Madsen: Jeg tror ikke, at man fra den Side, som det ærede Medlem tilhører, har Ret til at tale paa den Maade om at gjøre Noget for Arbeidernes Naar, saa længe man ikke vil være med til at hjælpe til at ophæve eller forandre en uretfærdig Skattelovgivning paa Tolddvæsenets Omraade, hvor Arbeiderne i det Hele taget, som leve i trange Naar og døie haardt, ikke have noget Overflud, men maa leve haade under aandeligt og materielt Tryk, Dag for Dag alligevel maa svare et ikke saa lille Beløb i Stat til Staten.

Blong: Jeg tror, at det ærede Medlem skulder Bevis for, at der hvieler nogen uretfærdig Skattelovgivning paa Arbeiderne, jeg kjenner den ikke, og det ærede Medlem skulder som sagt Bevis derfor. Jeg skal imidlertid vende mig til nogle andre Ytringer fra det ærede Medlem. Jeg vil aldeles ikke betvivle, at det ærede Medlem ubelukkende har Statens Vel for Die i det, han har sagt, det vil sige saaledes, som han opfatter det, men jeg vil tilstaa, at det mest Karakteristiske ved hans Foredrag forekom mig at være det, at man saa tydelig mærkede derpaa, at han er fra en Provinds, hvor Handelsvirksomheden drives meget stærkt af Befolkningens Flertal, og derfor Handelsgeniet og et vist diplomatisk Talent er meget udviklet; thi den Maade, hvorpaa han fremstillede f. Ex. forskjellige historiske Ting, som ligge lige for Dagen, vidner om, at han har Noget af et saadant Talent. Det ærede Medlem bemærkede f. Ex., at Thingene i Reglen ikke burde kritiseres hinanden, derti er jeg aldeles enig, men saa maa disse Forsamlinger ogsaa tage Hensyn til hinanden. Naar jeg skal bo sammen med en Anden i et Værelse, og han lukker Værelset af for mig største Delen af Dagen, saa at jeg ikke kan komme ind i det, kan han ikke forlange af mig, at jeg skal anse dette Forhold for særdeles venfsabeligt, og det er netop det, der sker med Hensyn til Finantsloven. Folkethinget bruger 4—5—6 Maaneder dertil og lever os tre Uger, og der har været Gange, hvor vi kun have faaet 14 Dage. Saa henviiser det ærede Medlem til, at vi skulle have midlertidige Bevillinger. Ja, men det er en Uorden, at vi ikke kan faae en Finantsloov færdig i 6 Maaneder. Og var saa endda Forholdet det, at det andet Thing var i høi Grad optaget af andet Arbeide, at det var overlæstet med store og vigtige Lovarbeider, som toge

Finantsudvalgets og Thingets Tid, skulde jeg endda ikke sige Noget til det. Det er ganske vist, at vi have haft lange Rigsdags-samlinger før disse, men saa er der blevet bestilt Noget, og vil det ærede Medlem sige mig, hvad Udbytte der kommer af denne og de nærmest foregaaende? Dernæst bemærkede det ærede Medlem, og det er Sandhed, at den første Rigsdag brugte 5 Maaneder til at vedtage en Finantsloov, altsaa længere Tid, end der er Tale om at bruge i Naar. Ja, det er ganske rigtigt, men det ærede Medlem maa kunne sige sig selv, at ved Overgangen fra den absolutistiske Regjering til den konstitutionelle skulde det hele Finantsdvæsen ordnes fra først af, og det var et uhyre Arbeide, som strakte sig gennem flere Naar. Nu, efter 30 Naars Forløb, efterat Alt er ordnet saaledes, at man ikke behøver at bygge op fra Ny, men hvor der kun er at forhandle om de smaa, ja de kunne da ogsaa være store, men dog ikke mange nye Bevillinger, som hvert Naar komme til, kan man umulig behøve at bruge den samme Tid dertil, som i Forsatningens første Dage, i dens Barndomsdage. Jeg nægter paa ingen Maade, at man har for Die at sørge for Statens Vel, men jeg tror, det er en forfæret Opfattelse, man gjør gjældende. Jeg tror ikke, at man er tilstrækkelig opmærksom paa, at Finantsudvalget saa let fristes til at gaa ud over det enkelte Naars Fornødenheder og undersøge Sager fra Grunden af, som en Gang ere afgjorte, som det ikke kan nytte at rydde op i og strabe Oplysninger sammen om, kort sagt, at gerere sig saaledes, at det ser ud — jeg siger ikke, at det er saaledes — som om man ønsker at blive et høiere Regjeringskollegium over den egentlige Regjering, et Kollegium, hvor den sidste Afgjørelse skulde træffes i vigtige Stats-sager. Denne Fristelse tror jeg ikke, at Finantsudvalget har holdt sig tilstrækkelig tilbage for. Med alt det, jeg gjerne kan erkjende den oprigtige Hensigt hos de enkelte Medlemmer, idet de selv tro, at det er nyttigt og til Statens Bedste, tror jeg, det er en meget farlig Veie, Finantsudvalget er slaaet ind paa. Ved den store Vidtløftighed og ved at drage flere og flere Sager ind under sit Omraade griber det ikke blot ind i Administrationen, men ogsaa i dette Things Ret. Jeg tror paa ingen Maade, vi kunde være tjente med en Forsatning, hvor det øverste Kollegium bestod af et uansvarligt Finantsudvalg. Det forholdt sig heller ikke ganske rigtigt med det ærede Medlems Regnestykke om de militære Udgifter, thi hvorfra kom de ti Millioner, det ærede Medlem behagede at lægge til? De staa ikke paa Fi-